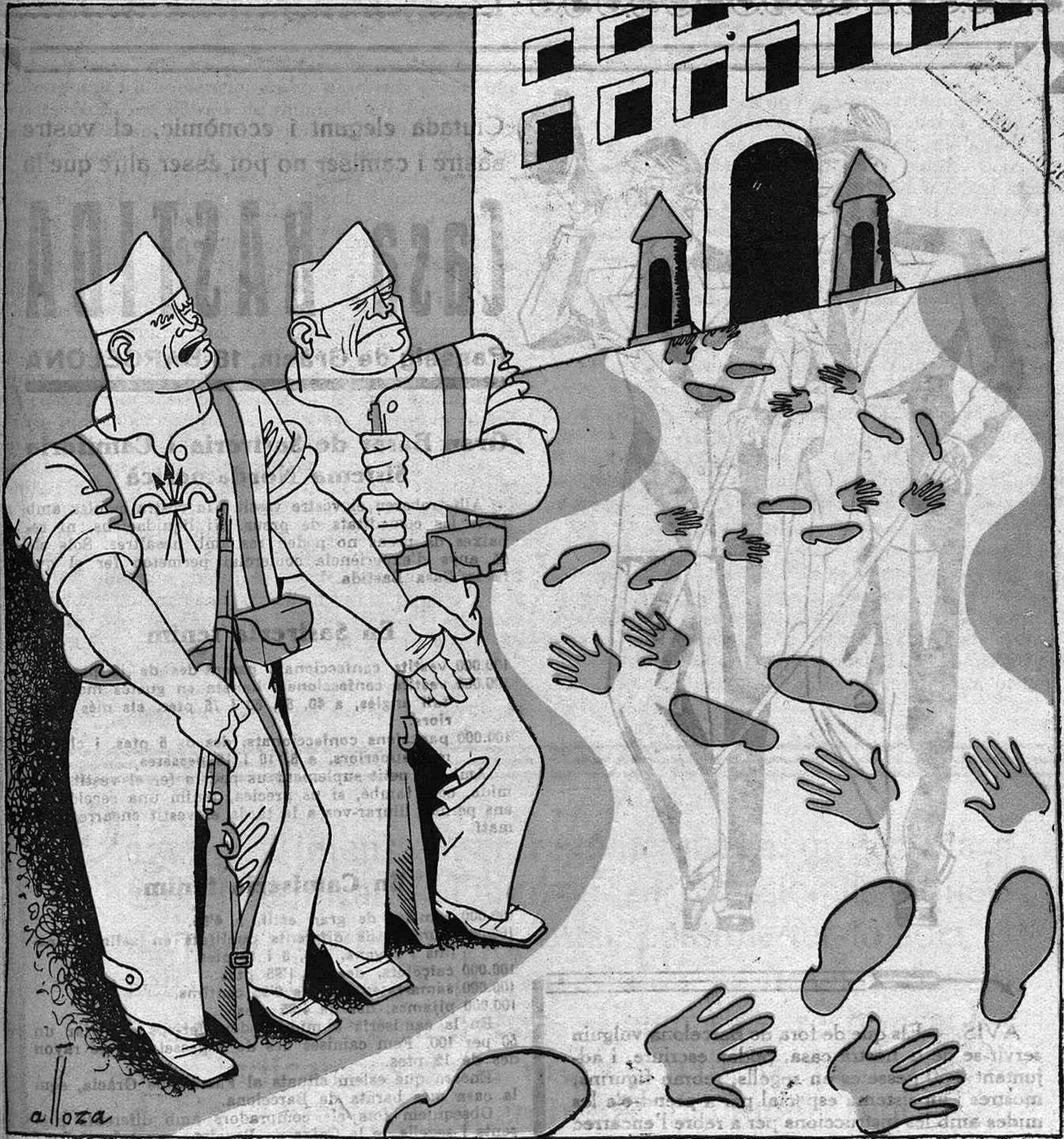

L'ESQUELLA

DE LA TORRATXA

Fixa't! Queipo de Llano ja ha retornat a la caserna.

FRONTO NOVETATS

Tots els dies grandiosos
partits tarda i nit

ELS MILLORS PILOTARIS

Voleu passar una bona estona?
Aneu al FRONTÓ NOVETATS

Tapes Esquella 1935

Relligat i Tapes
Daurades
Pesseïes 8'50

Ciudadà elegant i econòmic, el vostre
sastre i camiser no pot ésser altre que la

Casa BASTIDA

Passeig de Gràcia, 18-BARCELONA

Gran Basar de Sastreria i Camiseria Sistema Nordamericà

Allí trobareu el vostre vestit i la vostra camisa amb
totes les comoditats de preus. Ni liquidacions, ni re-
baixes de preus no poden res amb nosaltres. Sols els
55 anys d'experiència comercial permeten fer el que
fa la Casa Bastida.

En Sastreria tenim

100.000 vestits confeccionats paten des de 15 pessetes.
100.000 vestits confeccionats llaneta en gustos moderns,
tall anglès, a 40, 50, 60 i 75 ptes. els més supe-
riors.

100.000 pantalons confeccionats, des de 5 ptes. i classes
més superiors, a 8, 10 i 15 pessetes.

Amb un petit suplement us podem fer el vestit a la
mida, com també, si us precisa, tenim una secció que
ens permet lliurar-vos a la tarda el vestit encarregat el
matí.

En Camiseria tenim

100.000 camises de gran estil, a 4'95.
100.000 camises de diferents qualitats en zèfirs, pope-
lins i rayons, a 6, 8 i 10 ptes.
100.000 calçotets, des de 1'95 ptes.
100.000 samarretes, des de 0'95 cèntims.
100.000 pijames, des de 4'95 ptes.

En la camiseria a mida podem fer-vos estalviar un
50 per 100. Fem camises des de 8 pessetes, i de rayon
des de 12 ptes.

Encara que estem situats al Passeig de Gràcia, som
la casa més barata de Barcelona.

Obsequiem tots els compradors amb diferents pre-
sents i segells de la Caixa de Pensions per a la Vellesa
i d'Estalvi.

AVIS. — Els que de fora de Barcelona vulguin
servir-se de la nostra casa, poden escriure, i ad-
juntant 0'50 pessetes en segells, rebran figurins,
mostres i un sistema especial per a prendre's les
mides amb les instruccions per a rebre l'encàrrec
abans dels cinc dies.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ,
PENEDIDES, 8. - Telèfon 21361
(ARREPENTIDAS)
B A R C E L O N A

.. FORA DE BARCELONA ..
PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
ESPANYA: trimestre 3 Pesseles
ESTRANGER: trimestre 5 Pesseles

CRONICA

CATALUNYA

Les pàtries naturals —com Catalunya— tenen un do d'eternitat i d'eficiència, en els moments greus, que no posseeixen les pàtries de munició, els Estats arbitraris i artificiosos muntats en unes conveniències polítiques o com a resultat d'una conquesta. Catalunya pateix, des de fa centúries el delictes de voler ésser lliure; però el seu desig insubornable i invencible de llibertat s'ha mantingut viu i latent contra tot i contra tothom, de tal manera que, obrant com a corrosiu, ha vist i veurà abatré's l'orgull i la insolència dels qui han volgut o voldran atemptar, de cara o de biaix, les aspiracions liberals del poble català.

Ens han volgut esclafar i sempre havem aixecat el cap, més forts i valerosos que mai. Els enemics de sempre, disfressats amb tota mena de vestimentes de tots colors, han intentat pertorbar la continuïtat de la nostra vida social i ho han aconseguit molt sovint, però nosaltres els havem pertorbat la seva. Estenellats com Prometeu damunt la roca, ens han devorat les entranyes, però el nostre esforç i la nostra voluntat han fet renèixer allò que volien destruir. Ensopegarem nosaltres, per a aixecar-nos de nou; però cauran ells, diguint-se com vulguin o els plagui.

En tot allò que signifiqui avenç, llibertat i progrés els catalans volem ésser en els primers rengles de la davantera. En la confusió tèrbola de les negacions antiliberals i antidemocràtiques, no hi volem ésser de cap manera.

Catalunya, trepidant, viva, sempre alerta, ha contemplat com s'esfondraven amb estrèpit i vergonya

tota mena d'ídols i de ficcions decorats amb tota mena d'etiquetes. Cap moviment tirànic ni reaccionari no ha pogut recolzar-se mai legítimament amb el nom i la representació de Catalunya. En canvi, totes les activitats renovadores, tot el que vol dir emancipació i rebellia, està xop de sang catalana i animat pel nostre esperit.

Això ens dona el dret de no resignar-nos a ésser estrangers dins Catalunya. El nostre poble anirà, com sempre, a l'avantguarda dels ideals alliberadors en l'ordre social, econòmic, cultural i polític, però sense perdre la seva personalitat inconfusible i ben guanyada. Catalunya no ha de renunciar, no hi pot renunciar, a la seva fesomia característica, al seu idioma, a la seva voluntat com a poble lliure i mestre de llibertat.

Les antenes del nostre esperit estan sempre a punt per a rebre els batecs de l'ànima universal; però aquest sentit generós d'internacionalisme no ens pot convertir en camp d'experimentació, en una vinya, en uns conillets d'Indies, en una vaca per a munyir. Molt menys en una colònia.

Catalunya, en aquests moments, es sent mestressa de la seva responsabilitat i sap que la resta dels països ibèrics s'hi recolza i el món la contempla. Per això no vol deixar d'ésser catalana, racialment, específicament catalana, i no té necessitat de repudiar les seves tradicions, de pura arrel liberal i democràtica.

Maragall, l'altíssim poeta, digué una vegada que l'ànima d'un poble és l'ànima universal que brolla a través d'un terror. I la nostra ànima és de llibertat; llibertat per a nosaltres i per als altres. Qui vulgui conviure amb nosaltres, ha de respectar Catalunya i la llibertat, amb totes les conseqüències. Qui cregui poder prescindir-ne, enemic o amic incomprensiu, hi deixarà les unglès.

Degut a la intensa tasca revolucionària que porta a cap el Sindicat de Dibuixants Professionals, aquest número encara no ha estat possible fer-lo sota el seu control; però, ja constituïda la nova redacció artística i literària a base d'elements responsables del Sindicat des de la propera edició "L'Esquella de la Torratxa" apareixerà totalment renovada.

No deshonreu la revolució. No vulgueu obrar per compte propi. No us feu partíceps d'aquesta fúria emprada pels qui no tenen noció del que és l'esperit revolucionari.

Sigueu fidels vetlladors de l'ordre. Manteniu vivent l'esperit de justícia i vetlleu per la vida dels altres com de la vostra mateixa.

Sols així el món us mirarà embadalit.

* * *

Mai no havíem llegit amb tant de gust com ara la «Gaceta de Madrid» i el «Butlletí Oficial de la Generalitat de Catalunya».

Quin sentit constructiu! Quines fulles més plenes d'ordres i lleis revolucionàries!

En recordar aquelles anyades que tot era palla i interessos personals, aquests diaris ens semblen més nostres, més a la vora del poble...

* * *

Delegats i Comitès de Control a les indústries, noms obscurs i sense altres mèrits que l'haver demostrat una capacitat constructiva per al treball...

Heus ací com l'obrer ha passat de la passivitat, a ésser l'eix insubstituïble de la economia d'un poble.

* * *

Els constructius, els qui fins a morir defensen la llibertat, no poden ésser altres que els de baix.

Tallant el cupó, vivint del que els altres treballen, mirant darrera els vidres, mai no es poden conèixer les necessitats alienes.

Per això la victòria és nostra; perquè som els més i els que sabrem aixecar una Ibèria nova, lliure, que obrirà de bat a bat els braços als pobles que sentin les mateixes ànsies que nosaltres.

* * *

¿No us sembla que ara seria el moment d'acabar amb tots els grans monopolis?

Tabacs, llumins, benzina, telèfons, ¿no estaria millor que hom pogués fabricar-ne, i importar-ne lliurement?

El poble, que és qui paga, sempre hi sortiria guanyant.

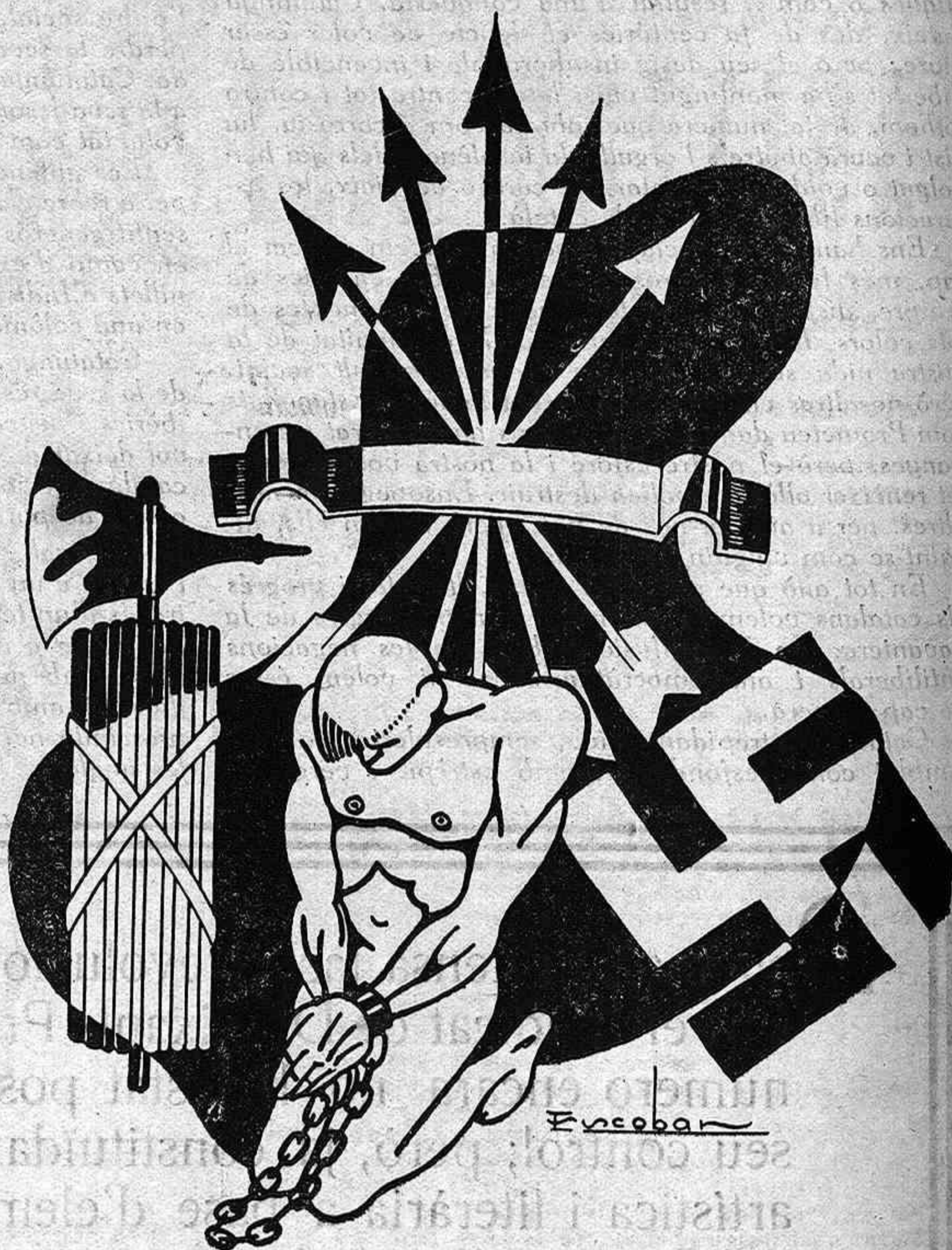
* * *

Sembla que es vol intentar el salari o jornal únic.

Si aquest jornal és suficient a les necessitats de la vida, endavant. Contrariament, no seria altra cosa que un atur en la marxa de ressorgiment empresa.

Cal estudiar-ho abans. Es una cosa que no es pot resoldre amb presses.

Entesos?

Escobar

TRES SIMBOLS
UNA SOLA FINALITAT

Les armes que treballin al front. Ací, que treballin les eines

Comentaris

Moviment «nacional»

Els partits que integren el Front Popular de França han llençat un manifest en el qual diuen:

«Els feixistes han venut Espanya».

Tenen raó els companys francesos.

Els generals traïdors junts amb els bisbes i tota altra canalla han donat, ja de fet, una part del territori nacional a canvi de l'ajut que els donen els països feixistes per a vèncer el poble espanyol que de cap manera no vol perdre la seva dignitat cívica ni la seva llibertat.

A Sevilla, ja funcionen oficines sota la direcció del feixisme alemany; a Mallorca els italians de Mussolini controlen part de la vida pública de l'illa que, bé es pot dir que consideren seva. Ceuta serà donada a les hordes de Hitler i la tutela d'Itàlia i Alemanya dirigeix les operacions bèl·liques per mitjà dels seus representants al territori ocupat pels traïdors.

Tot això ho ha fet possible uns criminals que es diuen patriotes,

que lluiten per la «madre España» i tenen el cinisme de titular el seu fixisme moviment «nacional».

Molt aviat el poble dominarà tot Espanya i demostrarà al món i al feixisme internacional quins són els veritables patriotes, els veritables amants de la Espanya que sorgirà sobre els cadàvers dels usurpadors, sobre la misèria moral d'una Església degenerada i sobre la desaparició d'una quadrilla de generals embriacs que havien convertit l'Exèrcit en un banditatge organitzat.

Cap al final

El dictador de Portugal ja ha ordenat al seu lacai representant França que s'adhereixi al pacte de neutralitat. Es igual.

Hi ha uns fets més expressius per garantir la neutralitat de Portugal. Són els fets que els antifeixistes de la nació veïna dominen gran part del territori d'aquell país i controlen les comunicacions ferroviàries; és el fet que el poble portugués afamat, perseguit i humiliat s'ha aixecat contra Oliveira Salazar i el jesuïtisme que representa la seva dictadura; i el fet que els treballadors lusitans s'han identificat

amb els treballadors d'Espanya i defensen una causa comuna a tots els treballadors del món.

No cregui, doncs, l'Oliveira Salazar que amb aquesta adhesió al pacte de neutralitat aconseguirà contentar al sector moderat de la democràcia portuguesa que suporta la dictadura. No; que el dictador lusità no es faci il·lusions. Al seu país hi ha una forta hostilitat contra ell perquè saben en què consistien les cèlebres «expedicions sanitàries» que lliurava als feixistes espanyols.

Aquestes «expedicions» han estat el principi del fi de la dictadura portuguesa.

Galícia, la màrtir

Ha arribat fins a nosaltres, per mitjà d'aquest invent meravellós que és la Ràdio, la paraula commovedora del diputat gallec, Castelao. Castelao sent per Catalunya un amor infinit, Castelao sent per la seva Galícia una adoració sense límits. Castelao, amargament, a adreçat la paraula a Catalunya per tal de fer-li saber que Galícia, tan rebel com Catalunya i Bascònia, no es va lliurar al feixisme sense plantar-li cara. En els seus pobles es va lluitar a mort, pels carrers de les seves grans poblacions hi hagué lluita seriosa i viril. Van ésser vençuts —també— per manca d'armes.

Galícia, la nostra germana en sentiments alliberadors, ha esdevingut màrtir com tants d'altres pobles ibèrics. Ha viscut —i viu encara— moments de terrible repressió feixista. Per les seves muntanyes encara hi han homes que, mal armats, defensen pam a pam el «terruño».

Aquesta vegada la veu de Castelao era amarga i trèmula. Cada vegada que ens anomenava, deia: —Catalanes, valientes!...

I nosaltres també diem: —Gallecs nacionalistes, gallecs valents, no hem pas dubtat del vostre honor; si, ja ho sabem que amb els punys i les ungles defensareu la vostra llibertat també...

¡Salut, Galícia la màrtir! Us prometem festejar junts les hores victorioses, tal com ara vivim les de lluita.

J. T. R.

CONSIGNES

—Compte amb els espies.

Aquest número ha estat visat per la censura

GLOSSARI

L'HOME FELIÇ

En una època ja remota, sinó en el temps, en l'espai, un parell de mesos abans de la diada històrica del 19 de juliol d'enguany, la nostra invencible curiositat fou atreta per un rètol que hi havia a l'aparador d'una botiga dels afores de la ciutat. Poques paraules i bones: "No necessito ningú". Això i res més deia el retolet. Nosaltres vam interpretar el lacònic advertiment en el sentit que l'amo de la botiga tenia el personal complet o bé que es bastava ell sol per a fer anar com un tirabuquet la marxa del negoci, la qual cosa feia avinent als qui s'hi apropaven en demanda de treball.

Fos com fos, no ens vam poder estar de treure punta a allò que segurament no en tenia, i obeint la primera impressió de la lectura, ens vam dir: —Heus aquí l'home feliç que ha assolit l'ideal de poder prescindir de tothom i de viure amb el poc o el molt que posseeix o pot obtenir pel seu únic esforç.

Efectivament, hi ha, o hi havia fins no fa gaire, en l'esperit de molts homes, el desig d'alliberament o d'evasió sintetitzat en l'aspiració d'aïllar-se tancat en un clos on no arribessin les remors ni les exigències impertinents dels de fora. D'això, alguns en deien retirar-se i altres viure en repòs; fórmula que podia concretar-se en aquests mots: No rebre favors, ni fer-ne.

Els més intel·ligents, es recolzaven en aquells versos cèlebres de Luís de León, que comencen:

¡Qué descansa vida
La del que huye el mundanal ruido,
Y sigue la escondida
Senda por donde han ido
Los pocos sabios que en el mundo
[han sido]

Conrear l'hortet, vigilar la llocada,
llescar les sopes i anar-se'n tranquil-

lament al llit, sense cabòries ni preocupacions, era, certament, un ideal. Un ideal, apressem-nos a dir, insociable i egoïsta. Ha d'acabar l'era dels egoïsmes, però també la dels sacrificis i renúncies inútils. La convivència noble dels qui lluiten i treballen junts per al comú benestar irradiat al gaudi de cadascú, ha de substituir el concepte fallaç i baixament interessat dels qui, amb l'escusa d'apartar-se del món i de les seves lluites, pretenien trencar els lligams de la solidaritat humana. Ni ermitans ni Robinsons. Res de masturbacions cerebrals, res de recloure's a la cella com el cargol dins la closca o de bracejar estèrilment com un molí de vent sense blat per a moldre. El qui no té utilitat social no és digne d'existir. Ni art, ni pensament, ni esforç físic.

Ha finit allò de "guardar-se una poma per a la set", sobretot quan sovint hom agabellava les pomes dels indefensos, dels incauts o dels imprevisors. Cal, en tot cas, fomentar el conreu de les pomeres per tal que ningú es mori de set. I qui diu pomes i diu set, diu tota la resta que cal per viure amplament, sense restriccions ni privilegis.

Es clar que això comporta la necessitat ineludible que tothom treballi d'acord amb la seva potencialitat i la seva intel·ligència. Aquella condemna bíblica de Et guanyarà el pa amb la suor del teu front, és, al capdavall, no un estigma, sinó l'exponent de la dignitat humana. Allò infamant, abusiu, insuportable i tirànic, era la interpretació que molts donaven al precepte bíblic de: Guanyarà el pa i tota altra cosa, amb la suor del front dels altres. Una vegada més, en això com en moltes altres coses, el voler del poble és el veritable Evangelí. Per quelcom s'ha dit "Vox populi vox

Dei", encara que això no sigui del gust dels professionals de les religions de tots colors i de totes menes.

PANICAL.

L'Estalvi popular

Els qui a força de molts anys de treball i lluita han pogut arrearar uns millers de pessetes, es veieren desagradablement sorpresos en els primers dies de la guerra civil actual, amb unes cues a les portes de les Caixes d'Estalvis que feien feredat. Eren a milers les persones que hi anaven a cercar els diners que, de pessic en pessic, hi havien ingressat, mesades i anys enrera. Però, les Caixes pagaven. I avui, paguen. I demà, pagaran també. Restitueixen els diners de l'estalvi popular a tota aquella gent que, abans, els havien portat. Avui les cues ja no són tan nombroses. Sortosament, el poble s'ha donat compte que no perillen els diners que amb previsió havia anat acumulant, més per a fer front a la vellesa, que per a formar-se un capital.

I és que l'estalvi popular no pot sofrir ni el més mínim en la convulsió de la nostra terra. Si bé és veritat que tot un règim capitalista s'ha ensorrat, res no hi té a veure el petit estalvi. Aquests diners que són fruit de l'esforç obrer i que gairebé sempre serveixen per a eixugar llàgrimes, no desapareixeran per a res. Els ciutadans poden estar tranquils. Avui és més respectable la llibreta d'una Caixa d'Estalvis que un talonari de xecs d'un Banc.

Cal instruir el poble. Cal donar-li entendre que s'ha d'abandonar aquesta por injustificada i cal, sobretot, convèncer-lo que, les mesures preses per la Generalitat, són precisament per a salvaguardar els estalvis que, com a bons catalans, hem acumulat a força de privacions i d'engúnies.

JOAN RIERA.

Les armes, al front!

Esports

CRONIQÜETA ESPORTIVA

L'onzena travessia del port

S'ha corregut l'onzena Travessia del Port organitzada pel Club Natació Atlètic. La prova d'enguany ha tingut un èxit esclatant que supera de bon tros el d'altres anys.

Avalada pel Comitè Català d'Esports i a profit de les milícies, s'ha fet un acapte amb excel·lents resultats. La natació que ja en altres manifestacions ha donat el seu ajut a la lluita del poble contra el feixisme, amb la Travessia del Port ha donat un exemple d'altres manifestacions esportives que per manca d'organització no han excel·lit en resultats pràctics com els d'aquesta.

El poble acudí als molls del nostre port en gernació compacta que, com una inacabable garlanda humana, anava d'un cap a l'altra de l'escullera i s'agombolava als molls de la Barceloneta.

Olmos, el brau nedador del Barceloneta A. C., fou el guanyador absolut. De la vàlua d'Olmos no cal que en parlem. Cal dir tan solament, per donar una mostra del seu valor, que arribà al terme de la prova amb un avantatge de tres minuts per davant del segon classificat; cosa que palesa d'una manera clara la seva magnífica forma física actual.

Es van classificar 102 nedadors i amb ells la senyoreta Tosses del Mediterrani, arribada al 65 lloc.

La Travessia del Port és una de les proves tradicionals que han aconseguit la màxima popularitat i que arriben més de ple al cor de les multituds esportives.

iniciaran la lluita per al títol de campions de Catalunya.

Després de l'estira i arronça que han fet a la Federació, per tal d'escatir si es jugaria el campionat com l'any passat o si els grups serien augmentats amb àmplies fusions d'una categoria amb altra, tot ha quedat com estava i el campionat de primera categoria «A» el jugaran sis clubs: sis el de la primera «B» i en dos grups de sis el de la Segona Preferent.

De res no ha valgut la bona intenció del President apropiador senyor Eroles ni les intencions d'ampliació manifestades per alguns clubs que acceptaven amb goig la idea, per haver baixat de categoria darrerament. Tot queda com estava; la competició oficial catalana serà la mateixa de la darrera temporada.

Tenim, a la primera Categoria «A», alguns canvis notables als primers clubs, i potser encara en el curs de la setmana en coneixerem

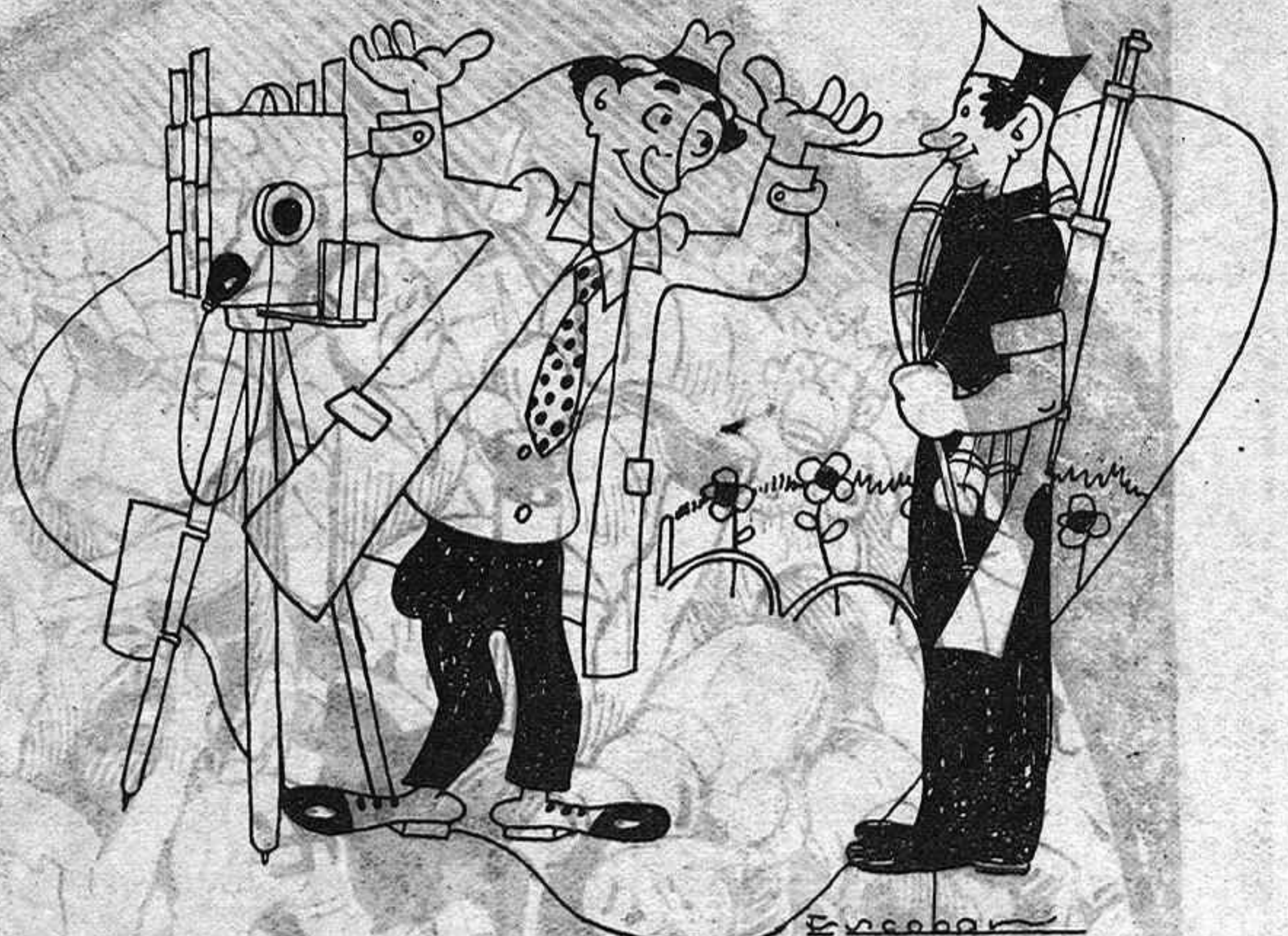
d'altres. Les noves lleis que, donant satisfacció al desig dels jugadors, han abolit la retenció que els clubs exercien, farà que aquells que estaven subjectes a contrarcor a la autoritat d'un club que no els pagava, puguin, ara, signar contracte per al que millor condicions els faci.

El Barcelona presentarà, com a equip oficial, quasi el mateix conjunt de l'any passat.

Urquiaga, Zabalo, Rafa; Argemí, Franco, Balmanya; Vantolrà, Villalba, Escolà, Barceló i Munlloch.

Manquen a l'equip, Bèrkessy i Fernández. Tots tres no jugaran, enguany, al Barcelona, Bèrkessy i Fernández són baixa al club, i Areso es troba lluitant al front de Biscaia.

Tampoc no juga com a primera figura, Raich. Ell, amb Pedrol, Aubach, Torredelot, Bardina, Iborra i Gual, són els reserves que ompliran les vacants d'aquells qui resul-

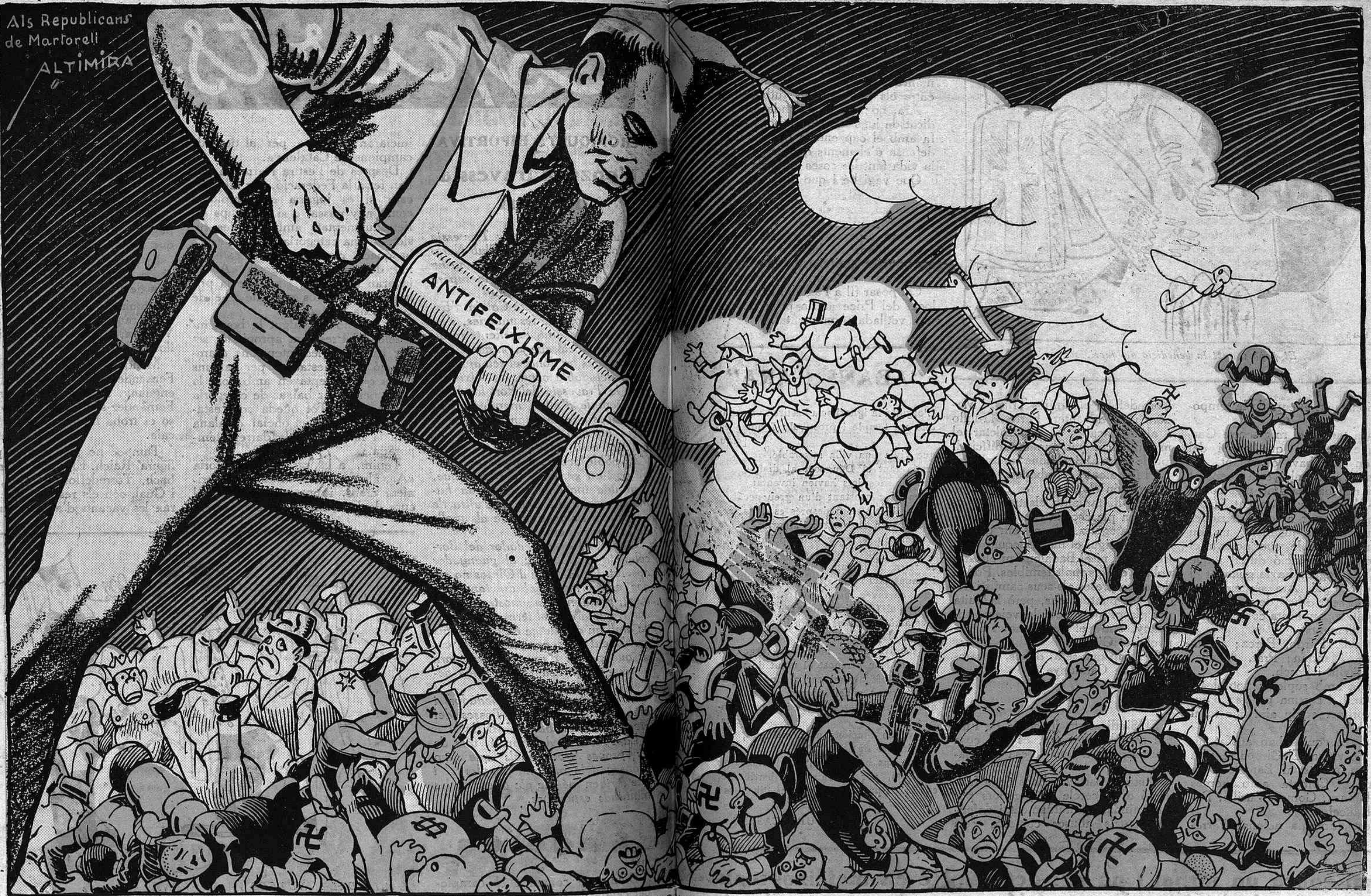
EL FILL DEL MINUTERO VA AL FRONT

—I sobretot, fill meu, quan aconseguis un d'aquests objectius que tan sovint conquistes... recorda't del teu pare...

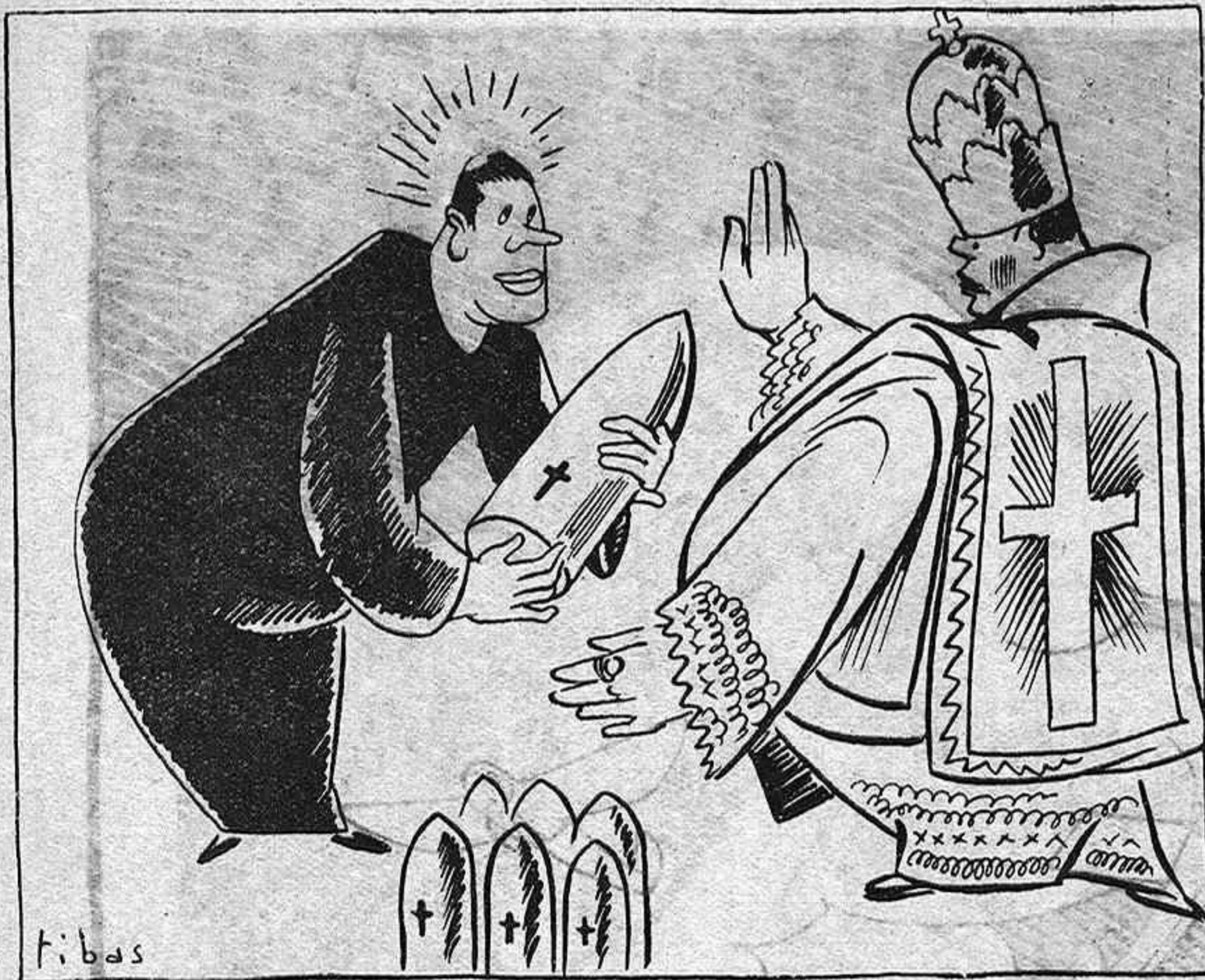
Sagetes

Diumenge comença el campionat català de futbol i els nostres equips de la federació professional

Als Republicans
de Marfórell
ALTIMIRA

AQUEST ÉS EL MILLOR SISTEMA PER A ACAR AMB TOTA AQUESTA MENA DE PARASITS.

El papa tramet la benedició als facciosos

tin lesionats en el curs de la temporada.

Manca també el mig-centre Garcia, que s'espera que arribi del nord, on es trobava estiuellant.

L'Espanyol també està preparat per a fer la batalla amb més coratge que l'any passat. Mancat llavors d'equip per tenir a les Amèriques els seus millors jugadors, no fou l'Espanyol temible que posava el Barcelona en situació difícil i que més d'una vegada havia guanyat el títol de campió. Ara sí; enguany té equip i serà difícil de vèncer.

L'equip espanyolista compta amb aquests elements:

Martorell, Pardo, Pérez; Espada, Solé, Manolín; Prat, Albella, Chas, Dàvila i Bosch.

Compta amb suplents notables i també amb Lecoua per fer-lo jugar al primer equip així que torni del nord.

Els altres equips han agafat jugadors de vàlua. El Girona seguirà potser en mèrits al Barcelona i a l'Espanyol. Compta amb homes com Florenza, Gomez, Burillo, Pàrrera i Rancel.

Aquests, amb la defensa Farré-

Torredelot; els mitjos Trias, i Modern i els davanters Farré, Trujillo i altres, acaben de completar el magnífic conjunt que tan difícil li fou de batre al Barcelona, diumenge.

El Badalona, el Sabadell i el Granollers són els altres tres clubs que han de lluitar amb els tres que situem en pla escollit dins de la primera categoria. No creiem que el Sabadell sigui el mateix equip d'altres anys, ni el Badalona ni el Granollers equips molt temibles. Poden donar sorpreses als seus camps i decidir les puntuacions, però la lluita per als primers llocs la veiem, enguany, entre el Barcelona, l'Espanyol i el Girona.

Veurem què serà, doncs, el campionat de Catalunya.

**

El Sindicat de Jugadors de Futbol sembla que, ara, és una cosa mereixedora d'ésser presa seriosament.

Quan es parlava abans de la fundació d'un cercle de jugadors per tal d'ajudar-se mútuament i defensar-se dels abusos comesos pels

clubs professionals, tothom ho veia impossible, puix que tantes vegades com s'havia intentat l'organització, no es pogué portar a terme pels molts obstacles que els mateixos jugadors hi oposaven, i per la manca de germanor que hi havia entre els professionals futbolistes.

Ara, no; ara s'ha fundat el Sindicat de jugadors de Futbol i tot es fa amb el cap encara que sigui en defensa d'elements que es guanyen la vida fent les coses amb els peus.

Que vagi bé i que duri.

**

Estem esperant, encara, aquella gran vetllada de boxa a profit de les milícies antifeixistes que havia d'organitzar el Comitè de Boxa.

Cal posar fil a l'agulla. El mateix local del Price aniria prou bé per una vetllada monumental.

"ABANS I ARA"

L'orgull i la ignorància bastiren un palau que era temple i prostíbul; L'home es-

[clau,

que vivia una vida miserable, temia tant el Déu com al diable que els sacerdots havien inventat; L'amenaça constant d'un greu pecat que amb foc etern després es pagaria apagava en els rostres l'alegria i interbolia el seny dels oprimits. Els sacerdots cruels i ensuperbits, es reien de la fam i la pobresa i amuntejaven l'or i la riquesa, que veneraven més que el nom de Déu, ja que al Crist i tot posaven preu. Mes això fou abans; quan l'home esclau mirava esporuguit aquell palau on sobrava de tot menys de vergonya! Pro ara hem arrencat el munt de ronya que ens ofegava el cor a dins del pit, menyspreant aquell dogma pervertit que era un comerç de carn i de conscièn-

[cies.

No volem oracions ni penitències, ni miracles de sants, ni ensotànats, perquè ens hem redimit de l'esclavatge dels qui, per sostenir el llibertinatge, ens varen prendre un jorn les llibertats!

J. NURI. CASALS.

El qui cobra un jornal i no se'l defensa, té els mateixos mals instints que els feixistes. És pernicios per a la nova societat.

croniqueta de la setmana

El Franco ha publicat una nota en la qual diu: «El Papa beneix especialment els qui assumeixen l'espionosa tasca de defensar els drets i l'honor de Déu i de la Religió».

A la Història de l'Església Catòlica Apostòlica i Romana hi ha hagut molts Papes que han beneït partides de bandits.

Aquest Papa, doncs, continua la tradició.

**

Els feixistes volien vendre Espanya.

Però era l'Espanya, vella, caduca i reaccionària que ells defensaven. L'autèntica Espanya formada a base de les llibertats dels pobles ibèrics; la nova Espanya no ha volgut ésser venuda, i s'ha defensat i ha triomfat amb les armes a la mà.

Volia vendre la vella i cavernària Espanya, i com que era vella i podrida la donaven a preus de fira.

**

Etiòpia ha estat admesa a la S. de N.

Itàlia torna a tenir l'esdevenidor negre.

**

Al sector de Talavera-Santa Olla hem obtingut una gran victòria; a Granada, l'Alhambra està a punt de caure; al sector d'Osca, a més d'ocupar Siétamo hem ocupat les posicions de Monte Aragon, i, a Astúries, només ens falta ocupar Oviedo, car tota la regió és nostra.

El poble ja està consolidant les seves llibertats sobre el cadàver del feixisme.

**

El poble francès en plena efervescència pressiona contínuament el seu Govern perquè ajudi el poble espanyol.

El poble francès té una clara visió d'aquests moments i sap que ajudar Espanya és ajudar França.

A la millor el Govern francès es vol suïcidar.

Uns representants d'assegurances van fer festa el dia 24 per ésser dia de l'ex-patrona de Barcelona.

Aquests individus creuen que encara no ha passat res i no assistiren per tal motiu al treball.

I, naturalment, han estat castigats amb una multa que han pagat «religiosament».

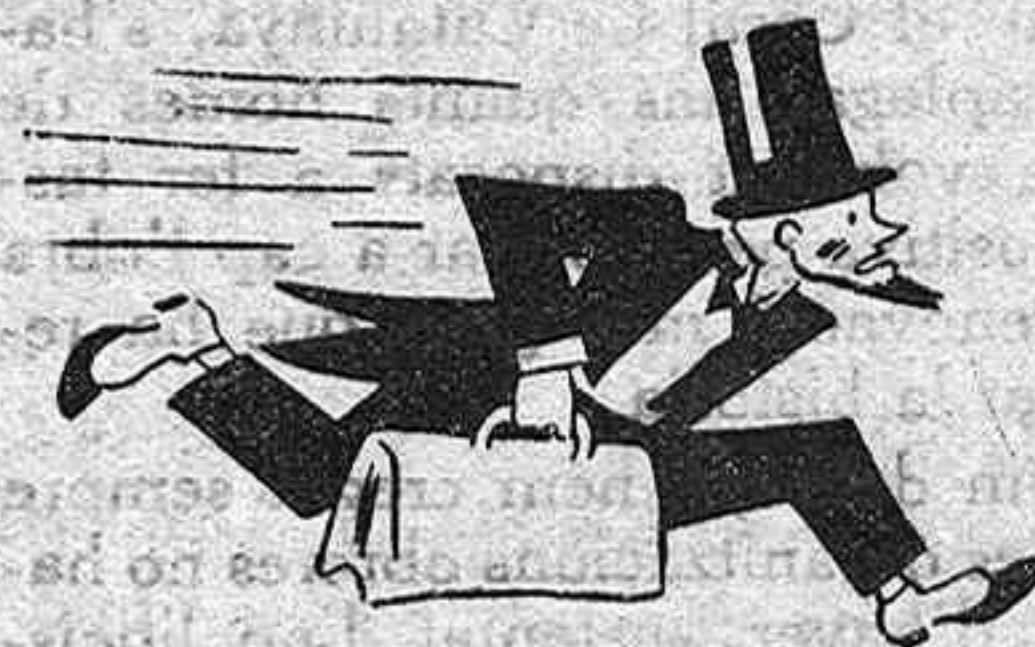

El poble soviètic ens ajuda molt en tots els aspectes.

Solidaritat amb nosaltres, paraules de confraternitat, tones de queviures, vestits... i tot el que fa falta per acabar d'aixafar el feixisme.

I, al gran poble soviètic, els «civilitzadors» feixistes li diuen els bàrbars del Nort.

Nosaltres ens considerem germans d'aquests bàrbars i enemics dels «civilitzadors».

**

Els feixistes, a La Línea, arribaren, en la seva barbàrie desencadenada, a enterrar vius alguns obrers. El poble en armes enterrarà mort el feixisme.

Els emboscats, els qui fan una resistència passiva a la bona marxa de la Revolució, els qui donen notícies falses, els qui propaguen el pessimisme; tots aquests s'han de considerar facciosos.

I cal tractar-los com facciosos.

**

L'ex-tinent coronel i ex-jutge militar Fernández Valdès (a) «el xato»

fidel servidor de la monarquia i inquisidor del procés de Garraf serà jutjat pel Tribunal Popular. També ho serà jutjat el Ramon Sales, assassí a sou del Martínez Anido, que amb la seva banda de pistolers assassinà els millors homes del sindicalisme català Llairet, Seguí, Foix i Comes. El Sales i el Fernández Valdès coneixeran, per fi, que no es pot atropellar impunement els treballadors.

La nova Generalitat

Govern o Consell. Es igual. El nom no té res a veure amb l'esperit. La qüestió, per nosaltres, és que, dintre el Casal de Catalunya, s'hagin aplegat uns quants homes de bona voluntat disposats a fer tasca positiva per a portar a cap l'obra de renovació més gran que ha registrat la història.

Som dels qui hem cregut sempre que les organitzacions obreres no havien d'haver sustentat l'apoliticisme. Un home d'acció, pot tenir un cor magnànim i pot ésser un gran polític. Per això desitjàvem, feia dies, que els representants d'aquelles organitzacions ocupessin càrrecs dintre del Casal de Catalunya, als Ajuntaments i fins i tot als Ministeris de Madrid. Ho desitjàvem perquè, ells, sortits del poble, no el poden trair, ni poden signar cap ordre contrària a l'evolució mundial. Ho desitjàvem, perquè estem segurs que els més interessats a fer tasca constructiva són els mateixos obrers. Cap obrer no pot anar contra el pa de cada dia ni pot desitjar l'ensorrada d'un poble.

Govern o Consell. ¿Qué hi fa el nom? ¡No sigueu pessimistes, gent que viviu encara cent anys enrera! Heu de mirar endavant; l'esdevenidor és ple de promeses encoratjadores, i el passat ha fugit per sempre més. Es l'hora dels qui tenen un sentit de responsabilitat, dels qui treballen, dels qui produeixen.

I aquests són els qui poden vetllar millor per les noves economies que sorgeixen a Catalunya, després d'anys i anys de lluita.

Saludem, doncs, el Consell de la

$$3(\text{E.R.C.}) + 3(\text{C.N.T.}) + 2(\text{P.S.U.C.}) + 1(\text{P.O.U.M.}) + 1(\text{U.R.}) + 1(\text{A.C.R.}) + 1(\text{I.N.D.}) =$$

Escobar

MATEMÀTIQUES

—La suma d'aquests termes. Es igual a...?

—L'esclafament del feixisme.

nostra Generalitat i prestem-li el nostre ajut. No ens faci por el canvi radical que s'ha d'operar.

D'ell n'ha de sortir la claror que il·luminarà la República Federal naixent, plena d'amor i de justícia pels de baix...

J. T.

UN BON JORNAL

Hem escoltat, per ràdio, algunes notícies del camp rebel. Consta que no hi estem gaire acostumats a aquest sport. Però, de tant en tant ens agrada. Diuen que en la variació hi ha el gust...

Hem sentit la veu d'un home que, seriosament, donava notes des d'una de les poblacions que encara estan en poder de l'element militar. I deia: «Se ruega a todos los requetés, falangistas, de acción ciudadana y demás, que deseen alistarse en las

milicias del ejército salvador de España, que para devengar el haber de TRES PESETAS diarias, es necesario que vayan a ocupar sus puestos en la línea de combate, o, cuando menos, fuera del lugar en que radiquen».

Tres pessetes! Ja ho veieu, amics! Els militars que volen salvar Espanya, són tant generosos, que fins i tot donen tres pessetes de jornal als qui fan servir de carn de canó.

Si a aquesta gent, per morir els donen tres pessetes ¿quin jornal fixarien per a un obrer?

D. D.

A la guerra com a la guerra

Cal guanyar la guerra; així haurem triomfat en la pau

Esquellots

Alerta amb els arribistes! Així com un llum quan s'encén atreu una infinitat d'insectes i si esgruneu a terra un bocí de pa hi acudeixen legions de formigues sortides de qui sap on, en el moment de plenitud o de creixença de les organitzacions polítiques o sindicals, hi va a parar un nombre infinit de cobejosos indesitjables o de porucs, sense més ideal que l'afany de botí o la preocupació de dissimular llur origen tèrbol.

Aquests darrers arribats són precisament els qui més es belluguen, criden i posen en perill els organismes als quals s'arrapen amb estridències d'un extremisme que no senten.

Cal comptar amb l'adhesió dels peneditis i dels qui s'havien mostrat indiferents o indecisos, però vigilant-los de prop i sotmetent-los a una saludable quarantena.

* * *

Els falangistes, cedistes i radicals van fer treure les castanyes del foc per la militarada, però guardant una prudent distància per si les coses, com s'ha esdevingut, no anaven prou bé. Els peixos grossos van fugir a temps. Solament Salazar Alonso es va deixar enganxar i ha pagat les seves culpes. Era un subjecte tan llefiscós, que àdhuc repugnava matar-lo.

* * *

El Sant Pare de Roma ha prodiat les seves benediccions als facciosos en llur qualitat de defensors de la fe i de l'església. Han defensat també aquests tòpics, que, per poc,

LA PLAGA NEGRA

Per Déu i per la nostra Pàtria

UN PREC

Ha passat, ja, sortosament, la febre d'aquelles quaranta-vuit hores de la revolució. La ciutat ha pres el seu ritme normal dintre la gravetat del moment que vivim. La ciutat, treballa, viu, labora. Cadascú ocupa el lloc que li pertoca a la rera-guarda. Les places i carrers són plens com abans del 19 de juliol.

¿Per què, doncs, no es retorna al ritme de la velocitat habitual en els cotxes i es respecten les direccions?

¿Costaria gaire, de fer complir aquelles disposicions dictades pel nostre Ajuntament que, si altra cosa no, evitaven les innombrables topades i desgràcies que hi ha cada dia?

Avui els qui anem a peu tenim la vida a l'encant. Mai no sabem per on ha de venir un cotxe, ni si ens esclafarà. Per això preguem als qui guien cotxes, que, per amor a les nostres costelles, frenin un xic, i vulguin tornar a normalitzar els serveis de circulació.

DOMENEC DIUMENGE.

**Cada feixista és un enemic.
Cada enemic s'ha de tractar com a feixista**

l'usurpador del Vicariat de Crist no es queda a l'escapça.

Benediccions, escapularis, medalletes, sí! Tot plegat aigua calenta, si els rebels no haguessin rebut l'ajut, no tan espiritual, de canons, avions, metralladores i altres arguments evangèlics. Es clar que tot això no els servirà de res, car sembla que Déu se'ls hagi girat d'esquena.

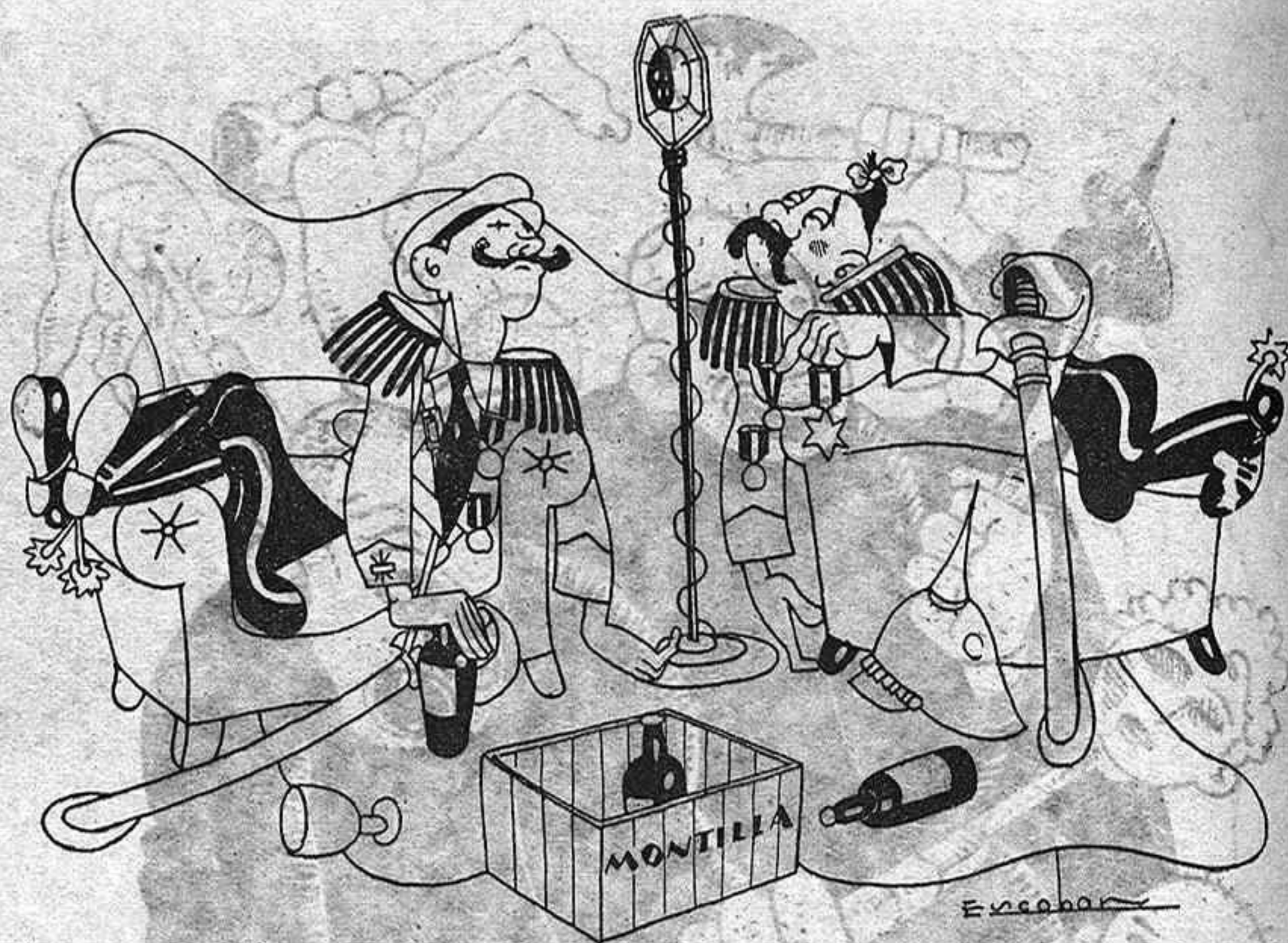
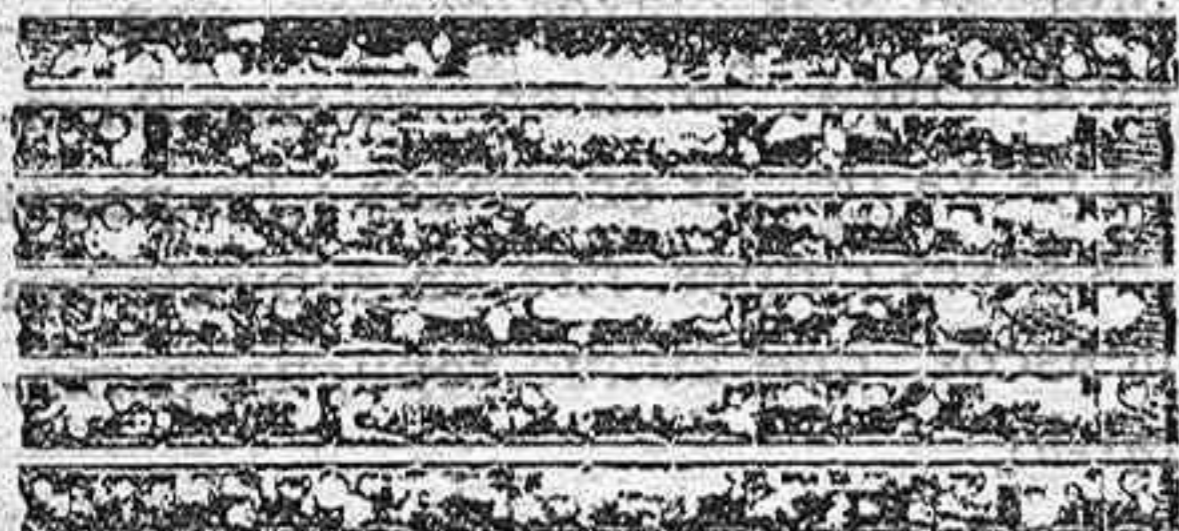
* * *

Consigna d'Octubre. Tots els homes amb armes, al front. Tots els no armats i útils per al treball, a la fàbrica, al taller, a l'oficina. Tota la mainada a estudi. Tots els xerraires i murmuradors s'han de cosir els llavis. Al carrer sobra la gent vagarosa o dedicada a l'esport de matar el temps.

* * *

Els catòlics biscaïns s'han decidit contra el feixisme. Hi ha alguns religiosos, pocs, que no combreguen amb les rodes de molí del clericalisme trabucaire, militarista i plutòcrata. Què dirà l'infalible del Vaticà, l'amparador dels Segura, Il-duain i Irurita?

* * *

ELS EFECTES DEL «MAM»

—Qui ha posat ací aquests quatre micròfons?
—Però, «mi general», si solament n'hi ha dos.

Això no ens priva de fer l'elogi del discurs pronunciat a la seu de la Societat de les Nacions pel delegat espanyol Alvarez del Vayo. Tant de bo contribueixi a fer que els qui armen la reacció es convencin que a la llarga faran un mal negoci, i que els qui ho consenten poden trobar en el pecat la penitència. El feixisme internacional treballa contra els pobles que senten encara el goig i la necessitat d'ésser lliures.

* * *

Compte amb els entremaliats de reraguarda! ¿A benefici de qui treballen els qui destrocen els jardins

públics, trenquen fanals i destrueixen bancs dels nostres carrers i places?

A més ¿per què molts autos van contra direcció, a marxades esbojarrades i fent sonar unes botzines eixordadores? El vianant, víctima propiciatòria d'aquests excessos, és sagrat i no hi ha res que justifiqui uns ímpetus que potser serien aprofitables al front, lluitant contra l'enemic.

* * *

Ni eufòria, ni derrotisme, ni exhibicionismes personals. El xiu-xiu de les comares i dels concurrents als cafès i el sensacionalisme o explotació de la vanitat prodigats per certa premsa gràfica madrilenya, fan més mal que bé. Una mica d'austeritat, de contenció i de serietat no ens vindrien gens malament.

* * *

L'exposició d'obres d'artistes catalans a París, a profit de les víctimes del feixisme, servirà per a demostrar al món sencer que ací la revolució vol dir també cultura, cosa

BLENOSIL
guareix ràpidament la
BLENORRAGIA

Sense lavatges ni injeccions, per crònica, rebel i antiga que sigui. No perjudica.

Venda a BARCELONA: Segalá, Andreu, Especificos Pelayo, Martín, V. Ferrer, Especificos Universidad, La Cruz, Genové, Germana, Folguera, Coma, Especificos La Cruz (ants) i tots altres Centres d'Especificos i Farmàcies.

A MADRID: Joan Martín. - A PALMA: Cooperativa Farmacèutica Balear. - A VALENCIA: A. Gamir. - A SARAGOSSA: S. A. Farmacèutica Aragonesa.

BLENOSIL
VITEFOSFOR

AIXÍ COMBATEN ELS FEIXISTES

No hi ha... inactives